

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejeman za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejeman za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Frane Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“.

Opravništvo, na katero naj se blagovoljivo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Govor slovenskega poslanca g. Viljema Pfeiferja.

(V seji dež. zbora 7. decem., po stenogr. zapisniku.)

Slavna zbornica! Govoriti bom začel kar o stvari samej, brez vpeljavanja. Skupni stroški za državno gospodarstvo leta 1876 so znašali 403,022.570 gl. dohodki pa 372,702.342 gl. torej je zmanjkalo 30,320.228 gl. Za leto 1877 pa nam vlada predlaga proračun, po katerem bi stroški za državo znašali 404,563.147 gl. dohodki pa 377,931.885 gl. zmanjka torej zopet letos 26½ milijona (natanko 26,631.262 gl.)

Akoravno je gospodarstvo zelo v slabem stanju, vendar vlada, stroškov nij zmanjšala, ampak jih je za prihodnje leto še pomnožila. Stroški prihodnjega leta so namreč za 1½ milijona goldinarjev večji, kakor leta 1876. Vlada hoče, da bi se to ne slišalo tako neprijetno, ona hoče pomanjkanje olepšati; zato pričakuje vedno, da „bode boljše,“ akoravno vsa obrtnija, vse gospodarstvo če dalje bolj pojema. Zračunila je torej, da bode imela leta 1877 za 4,379.543 goldinarjev več dohodkov; pa tega menda še g. finančni minister sam ne verjame. Letos je bila letina zelo slaba, siromaščina in ubožnost povsod raste tako strahovito; davki se bodo torej še težje plačevali. Zraven tega nas pa še to straši, da bode leta 1878 država imela še več stroškov. Pobjeljati se namreč hoče živež prostim vojakom, kar je sicer čisto prav; pomnožiti se hoče število političnih uradnikov, cesar prav nič treba nij; povišati se hoče plača sodnikov in mogoče je poleg tega še, da bo vojska, da se z Ogersko ne bomo mogli zgovoriti itd. Leta 1863 je naša država imela še Beneško in Ogersko; pa stroški za vse dežele skupaj so

znašali komaj 367 milijonov goldinarjev. Zdaj pa Benedek nemamo več, Ogerska sama za se gospodari; pa vendar imamo mi sami 404½ milijona stroškov. Ogersko čez 230 milijonov, torej vsega skupaj 630 milijonov. Strašni so torej ti stroški; kar imamo ustavo, takih še nij bilo; pa to še nij vse; dati moremo zraven tega še za železnice okoli 10 milijonov, zraven tega imamo pa še za dežele, okraje in občine precej stroškov.

Ker se torej toliko denarja potrosi, bilo bi dobro — kar so sicer uže mnogi gospodje predgovorniki omenili, da bi se vprašalo, ali da vlada tistim, ki davke plačujejo, zadosta za to, kar od njih terjaja? Če vlada hoče svojo moč in silo pomnožiti, dela zmirom tako, da se mora misliti, da res „rajši vzame, kakor da.“ Kadar pa misli kaj dati, naj bode še tako potrebno, se tisti, ki jih obdaruje, tega darila gotovo ne morejo veseliti. (Pravo! na desnici.) Le pogledjmo pravico združevanja in zborovanja, pogledjmo tiskovno postavlo z njenim objektivnim ravnanjem, pogledjmo porotne sodbe, — vse to konfiscira ene svobodo za drugo, in kaže, da liberalizem nij res tako čisto zlato, kakor se lepo sveti.

Če se le kdo nekoliko bolj svobodno gane, če le kak častnik svojo misel nekoliko bolj odkritosrčno pove — precej se potlači, pa še pred porotno sodbo ga ne postavijo! Ali bi morebiti ne bilo dobro, ko bi vlada za nekatere čudne pravde kjer se dobički, kjer se „trinkgeldi“ (Pravo! na desnici) kažejo s postavnim obličjem, ali bi ne bilo dobro, ko bi se za to postavile tudi porotne sodbe? Morda bi se tukaj ravno tako dobro obnesle, kakor so se pri enakih pravadah v sosedni Nemčiji in Rusiji. (Pravo! na desnici.) Kaj nam poma-

gajo tiste liberalne postave, če jih nihče ne rabi, ali pa če se jih zvijačno zasukava!

Jaz pravim: zvijačno! Ali nij to zvijačno ako se pravi, da so časopisi svobodni, pa se meni nič, tebi nič kak neljub častnik pobija, in se pri tem še najmanj ne obzira na kazensko pravico, ki velevala, da se sme kaznovati le zločinec, ne pa ona stvar, s katero se je zločin doprinesel?

Zvijača je, ako imajo v častniških zadevah soditi porotne sodnije, pa se porotniki zbirajo v svetišči pravice, da sodi strast v njih reči. (Pravo! na desnici.)

Zvijača je, ako se na vsa usta oznanjuje, da so sodišča neodvisna, da se sodniki ne dajo odstavljati, pa sodnika ne povzdiguje na višjo stopinjo zbor sodišča, ampak predsednik, in se pri tem ne gleda, če je kdo zmožen in če povzdignenje zasluži, ampak le na to, kako kdo misli.

Zvijača je in čudno razlaganje postave, ako pri slovenskih porotnih sodbah od vlade naprošeni zagovornik govori nemški, porotniki in zatoženec pa so samo slovenskega jezika zmožni. Tako ostanejo besede zagovornikove za porotnike nerazumne, in ti vidijo le črno zatožbo.

Kaj pomagajo gospodarstvene, svobodno-miselne postave, ako nijso za našo rabo? Ali ne podkopava svobodno oderuhovstvo in to, da vsakdo lahko menjice daje, ljudskega blagostanja, posebno na deželi, ko je še narod tako rekoč v zibelci?

Oderuhi tudi na Štajerskem to delo kar po rokodelsko opravljajo, posebno tam, kjer se vino prideluje; pa tudi v moji domovini na Kranjskem začenjajo svoje pogubno delo; in jaz prosim vlado zdaj, ko je še čas, naj ne pusti delati takim ljudem na deželi menjic,

Čistek.

Zaljubljeni hudič.

(Ukrajinska povest; poslovenil L. G. P.)

VI.

(Dalje.)

„Povedi mi Odarka,“ — povpraša je ded „kako je tvoja mati počarodejila te?“

„Ne spominjam se rada tega,“ — jame Odarka pripovedati; „a bodi-si, to je bilo tako-le pripetilo se. V osmem letu sem bila, ko je oča šel z doma po sveti. Po dveh letih je Kozak Feodor domov prišel, s žalostno vestjo mojega očeta, da so jih ubili nekde tam za Dnjeprom. Moja mati je od kraja zelo žalovala po očetu, ali nenadoma se je pomirila. Feodor je bival pod najino streho in zaljubil se v mater. Po vasi so uže šepetali si na uha, da ga mati vzame, Feodor pa nenadoma, da se nij razprl z materjo, oženi se z našega sosedu hčerjo. Teško bi bilo dopovedati, kaj se

je potle godilo z mojo materjo; begala je po vasi tako, kakor da je oblaznela, naposled pa je izginila nekam. Vse je verovalo, da se je usmrtila; po dveh nedeljah po noči pa hlo-mast začujem v zraku, v dimniku hrmenje, po hiši pa začutim — da je hladna sapa jela dihati. Vstanem in izbežim v dimnik pogledat, menila sem da gorí; gledam, gledam: nekdo razdimlje ogenj, ometalo se vname in jaz zagledam svojo mater! Lase je imela razmršene razpletene, iz očíj pak je ogenj švigal jej, da je bilo groza pogledati me njo. Toda ojačim se in stečem k njej; a vskriknila je v me s čudovitim glasom: „Ne približaj se mi!“ Kakor bi bila strela švignila v me, tako sem okamnela. „Nuj“, rekla je, „zanesi sv. obraze v čumnato, — tudi križec ki ga imaš na prsih tamkaj pusti.“ Poberem sv. podobe in odnesem jih v čumnato, — menila sem, mati da ne mara bi hišo rada pobelila; ko se vrnem iz čumnate, objame mati me in bridko jame jokati, tako, da je glavo oprala mi s svojimi

bridkimi solzami. Nekoliko mesecev kasneje pa je Feodorova soproga zbolela, sušila se in sušila, da je naposled vgasnila, Feodor pa je od same žalosti lazil po lesovih, pa so naposled mrtvega našli pod nekim hrastom. Po vasi so ljudje začeli pripovedati si, da je čarodejka moja mati in da je Feodorja in njegovo soprogo preselila s tega sveta; otroci so se me torej ogibali. Nijsem pa verovala ljudem, da-si sem časi sama videla, da se nekaj nenavadnega godi doma. Teden za tednom je mati bila zmirom poštena, le vsako soboto nij žive duše pustila k sebi, po noči pa me je vselej zaklenila v čumnato. Poželela sem izvedeti, zakaj to počenja mati in kaj tako lomasti in besni po hiši. Neko soboto, v sedemnajstem letu sem bila, me zopet mati zaklene; a jaz dvignem vrata in izpodlezem. Pogledam okrog sebe in v hiši je gorel ogenj; ozrem se v okno: mati je stala pri njem v košulji, lase je imela razmršene in nekova zelišča je skladala v veliko skledo. Potlej je skledo posta-

ki trgovci niso, in naj izda postave, ki bodo oderuhe silile, naj ne prestopajo mej, kjer se začenja gospodarstvena poguba.

Žalibog pa vladi za prave potrebe nij mari; ona vse le enostransko dela. Akoravno stroški za justico znašajo za prihodnje leto 21 milijonov, ko so pred osmimi leti znašali samo devet, se vendar na polajšanje prisilnega legaliziranja dozda še nij prav nič obziralo, akoravno je to nasvetovala celo ona (leva) stran te zbornice, in je bil ta nasvet sprejet. In kamor pogledamo, kamor stopimo, povsod vidimo, kako se strahom, kako enostransko, kako zvižčno naša vlada ravna. Mi imamo ministerstvo za nauk, ki je očitno ponemčevalno, in zato pritiska k tlam Slovane, da se ne morejo olikati, ministerstvo, ki najboljše šole obeta, pa še dobre ljudske šole ne more napraviti; ministerstvo, ki iz strastnega strankarstva na račun znanosti peha iz srednjih šol izvrstne učitelje, ki svojega prepričanja nečejo podvreči iz dobičkarstva samovoljnemu gospodovanju vladinemu; te učitelje sili od tam, kjer bi imeli prav za prav učiti, in jih za kazen prestavlja (klici na desnej: čujte!); ministerstvo, ki visoke šole se svojim ravnanjem le tlači, ne pa povzdiguje in izboljšuje.

Kaj pa še bogočastni oddelek tega ministerstva! Kako se vse ziblje, kako je vse polovično, kako se zapeljuje k odpadništvu na korist ustavovernosti, s tem, da se duhovščini dajo denarne podpore.

Vse se obeta, ne izpolni se pa nič ne!

Ravno tako je v trgovinskem ministerstvu. Garantirajo se obresti za železnice, ki vsako leto požirajo milijone in milijone. Pri železnicah nij nobene politike; železnice letajo tukaj navskriž, tam navskriž, povsod brez pravega namena in cilja, tu kot družinske, tam kot strankarske železnice, drugje pa zopet kot železnice za dobiček onih, ki so jih delali. (Pravo! na desnici.)

Zraven tega pa še tiste šepaste trgovinske postave, ki ne poznajo ni fabriške postave, ni obrtnijske, ni delniške postave. Tako je trgovina in gospodarstvo izročeno sebičnosti brezvestnih spekulantov, da si kar pomagati ne more.

Kako je ministerstvo notranjih zadev, to je dobro pokazalo obravnavanje o poboljšanju politične uprave.

Samogospodarstvo pa birokratično jerobstvo se kar vse vprek križata.

Vse politične in policijske postave se dajo le tako, da so na dobiček tistej stranki, ki vlada; celo javne zadeve se določujejo tako, kakor je kateri stranki bolj všeč in prav. (Pravo! na desnici.)

Tu se pravi, da so društva svobodna, tam pa vsak policijski urad lahko razpusti društvo, češ, da je javni mir in red v nevarnosti, da se žuga varnosti, in kakor so uže tisti izgovori naštevajo, s katerimi absolutizem zavira vsako svobodno delovanje.

Kontrola nad postavami, upravno sodišče, ki se je s takim hrumom uvedlo in pa državno sodišče, ki ne sme nobene obsodbe izvršiti — kako male pomembe, kako slabotno je vse to! Da, vse to je le senca pravne kontrole, a kontrola sama ne. Gnjiilo je gnjiilo v državi; tako ne sme iti naprej. Predno državni zbor misli na nove dohodke, treba je, da zmanjša poprej državne stroške; saj mora tudi gospodar o slabi letini in stiski stroške tako omejiti, da je za dohodke prav, mora stradati, nema večkrat še tistega ne, kar mu je za življenje najbolj treba, samo da v dolgove ne zabrede.

Uradniške plače so se povišale ob času, ko so milijoni še tako rekoč na cesti ležali; dajale so se posebno najvišjim uradnikom potratne plače; dobro, zdaj je ta pijanost minola, zdaj smo trezni, naj se te plače slabim časom primerno znižajo. Kakor znano, so se leta 1874 uradnikom plače povišale v primeri k poprejšnjim za okolo dvanajst milijonov in so zdaj gotovo uže na 20 milijonov narasle.

Ali bi ne bilo domoljubno, ko bi se plače prvih štirih dijetnih redov ponižale na pohlevno stopinjo in bi se s tem prihranilo nekoliko milijonov? (Pravo!)

Ali bi ne bilo dobro, da bi se napravila komisija, katere dolžnost bi bila, da izdela in predloži postavo, vsled katere bi se znižale visoke plače, kakor to zahtevajo slabi časi, ki ljudstvo tlačijo? Naj se nikomur ta moj nasvet čuden ne zdi. Znano je, da se pri vseh večjih družbah njih zastopniki snidejo in naredé načrt za znižanje, ako so stroški večji ko dohodki. To, kar se v vsakdanjem gospodarstvenem življenju zgodi vsak dan, na to naj bi se tudi v državnem življenju obziralo. Ali pa morebiti vlada res misli, da bo shajala brez velikega, temeljitega znižanja plač? Naj vlada nekoliko pogleda okolo sebe; naj poslušá kako davkarijo na deželi ali pa na Du-

naji, ki ima sitno nalogo pobirati davke; naj jo vpraša, pa bode videla, s kako silo in kako težko se izterjavajo davki!

Kako pa je to žalostno, to nam kaže najbolje odsekovo poročilo pa vladni predlog, ki zračunata za leto 1877 stroške davkarskih rubežnij na 195.000 gold., zamudne obresti zaostalih davkov pa na 376.000 gold. Za leto 1876 pa so prve znašale 185.000 gld., druge pa 300.000 gold.

Prav posebno zadevajo ti stroški mojo domovino Kranjsko. Cesarski reskripti so uže večkrat priznavali, kako je ta dežela preobložena. Vkljub temu, da trpi vsako leto po toči in mrazu slabe letine, vkljub temu se davki brezobzirno terjajo; vse se jim daruje. Ubojemu kmetu ne ostaja drugega, kakor pod jarmom skrbij vpognena žena, izstradani otroci — pa beraška palica.

Posestva se prodajajo za take cene, da je človeka sram, kupujejo se, pa še enkrat licitirajo.

Ali država pametno ravna, da se posestvo, ki je vredno 5000 gold. na obubožanem Dolenskem proda za 200 gld., zato, ker se davki niso plačali? (Klici na desnej: čujte!) To sem posnel iz obravnav kranjske kmetijske družbe.

Gospoda moja! Vsaka struna počí, če se jo preveč napenja. Tudi struna davkarske zmožnosti in dohodkov pri davkih bo počila! Pa bo še en „krach“ več pridružil se onim, ki uže tri leta moré trgovino in obrtnijo, in ta „krach“, gospoda moja, ta „krach“ je oni dar, ki nam ga vlada daje za onih 404½ milijonov, ki nam jih jemlje — bolj čudne razmere mej tem, kar se da, pa onim, kar se jemlje, mej davkom in pridelkom, ne more biti. Ne same besede, dela vas sodijo.

Gospoda moja! Pokazal sem vam podobo naše siromaščine, podobo, ki ne more nikogar razveseliti, a ki je resnična; da bi jo še bolj natanko slikal, bi imel preveč opraviti; zado- stuje, da sem vam pokazal strašno brezno, v katero nas pehajo velikanski davki.

Ko je pred petimi leti sedanje ministerstvo prišlo do gospodarstva, so bile državne kase polne; bilo je v njih 70 milijonov odveč; zunanji položaj je bil na vse kraje svoboden, v notranjem pa bi se bili narodi lahko mej soboj spravili; stopilo bi se bilo lahko na steze, ki jih je kazal narodni napredek. Zdaj pa so kase prazne, znotraj vre, kakor še nikoli, kar se pa zunanjega tiče, visi nam nad

vila na tla, sela na metlo in samo nagnila se je bila k skledi, pa je plamen švignil iz nje in skozi dimnik odnesel jo v zrak. Jaz sem vskriknila: „Mati, kaj počenjaš?“ — a mati je tako, kakor ptič ostrljenih perotnic počenila na tla in zgrabila me za lase. „Nesrečna hči!“ — vskriknila je s čudnim glasom, „aj ti me zalezuješ, čaki malopridnica ti, čarodejka še bodeš, kakoršna sem sama!“ — pripognila me je črez metlo in zopet je vsplavala. Nijsem spomnila se popreje, na goro Liso pri Kijevu. Morda pa tudi nij treba, da bi vam povedala, kaj se je tam zgodilo, morebiti ste uže sami tam bili kedaj, torej lahko znate . . .“

„Zakaj ne bi znal . . .“ pove ded, „uže nekolikrat sem bil tam!“

Deda je bilo sram reči, da ne zna, tudi če prav nij znal tega ali tega, saj je pa legal, a legati celo čarodejki, do tega mu je bilo toliko, kolikor enkrat pljuniti.

„Kaj se je z menoj godilo,“ — dejala je čaralnica, „tega ti nij treba pripovedati; le-

žala sem, mižala in nekeve besede izgovarjala, kakor sem mater slišala, nekoga sem gonila od sebe, nazaj sem letela uže na svojej metli. Sam ta Trutik mi je bil naredil metlo. Prišedši domu — hotela sem moliti, ali ko hitro sem se bila pokrižala, vrglo me je nekaj ob tla. Od tiste bridke ure, kakor vidite, jočem in plačem — a ne preneham plakati; zmirom le premišljam, a ničesar ne izumim . . . .“

„Kde pa je tvoja mati?“ povpraša ded. „Hudiči so jo umorili . . . . Ko hitro je bila mati potešila si srce, ker je bila Fedorja in njegovo soprogo umorila, takoj je izpoznala, da je pogubila svojo in mojo dušo; jela je premišljati, kako bi se otela — ali hudiči s čarodejkami vred so zapazili to. O nekevej priliki je odletela na goro Liso, pa nij več vrnila se. Kaj se je zgodilo dalje . . . . moje srce je tako trpko, tako se mi svet mrzi! . . .“ Čarodejka je začela jokati.

„Nikar ne jokaj, golobičica,“ — teši jo ded, „ne jokaj, saj ti otmem dušo . . . . Za-

poročec, a še v zvezi s hudičem, česa ne bi učinil?“

„Kako, ker me Trutik ne pusti k puščavniku!“ — omeni čaralnica.

„Jaz sam pojdem z vama,“ — obljubi ded; „tam ne bode ničesar do njegove volje, temuč — kakor puščavnik sam ukaže, tako bode to. Trutik mi je obljubil, da bode pet let moj konj, potlej mu ne bode mogoče drugače, nego . . . . A potlej, golobica moja! . . .“

Ded nij odgovoril, le brke je zavihal in Odarko pogledal tako, da je oči pobesila in zarudela kakor vrtnica.

Čaralnica je deda dobro pogostila, postregla mu z medom in v čumnati postlala posteljo. Ker ded poprejšno noč kar nič skoro nij bil spal, zaspal je tako, kakor bi ga bil kdo ubil.

VII.

Ded je spal do večera, a ko pride v hišo je uže našel Trutika v njej. Ta vražja pošast se je muzala okrog Odarke, objemal jo je in

konje razpregli ter svoje in njih živali življenje rešili. Tretji, veliko težji voz se je zasuknil in se ve, da voda blaga nij škodila. — Mnogo let uže tekó razprave zárad predelanja dotičnega kosa ceste, komisjóniralo in načrtovalo se je tudi uže več kakor zadosta in ker leži načrt uže popolnoma končan pri stavbenem oddelku tržaškega namestništva, bil bi pač skrajni čas, da bi se dela lotili. Mar hoče vis. vlada čakati, da se napolni poprej žalostna kronika nesreč, ali da zajme povodenj tudi še kako tehnično komisijo, načrtavajočo na licu kraja?

Domače stvari.

— (Iz Trsta) se nam piše, da so pri volitvah v tržaške okolici v nedeljo 10. t. m. narodni Slovenci zmagali v petih volilnih okrajih. V jednom pak je z malo večino zmagal od mestnih Italijanov podpirani protivni kandidat. Agitacija od strani Italijanov je bila neizmerno silna. Obširnejši dopis priobčimo jutri.

— (Beseda v ljubljanskej čitalnici) zadnjo nedeljo na čast Preširnu je bila dobro obiskana in občinstvo zadovoljno. Govor gospodične Line Kogel na slavo Preširna kot pesnika je izvršil se povsem gladko in za njen prvi nastop nenavadno precizno. Umetniki godbe so tudi hvalili izorno produkcijo na gosli g. Mayer-Hagna.

Tujci.

10. decembra:

Pri Slonu: Proti iz Trsta. — Kocuvan iz Loke. — Wolf iz Gorenjskega. — Godin iz Dunaja. Pri Mateti: Vesel iz Dunaja. — Laubner iz Grada. — Kaiser iz Dunaja. — Streit iz Brna. — Vidic iz Dunaja. — Gabritsch iz Samobora. — Gril, Sturzeis iz Dunaja.

Dunajska borza 11. decembra.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	60	gld.	30	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	67	.	05	
1860 drž. posojilo	109	.	25	
Akcije narodne banke	825	.	—	
Kreditne akcije	137	.	20	
London	125	.	60	
Napol.	10	.	04	
C. k. cekini	5	.	95	
Srebro	114	.	—	

Vsakovrstne

bolečine v zobéh,

ki so tekar zaželi gnjiti ali so nže votli, odpravi takoj in staino slavni **indijski ekstrakt**. Brez njega ne bi smela biti nijedna družina zaradi izvrstnega njega vpeha. Jedino pravi se dobiva v steklenicah po 35 kr. in 70 kr. v Ljubljani samo pri **Edvard Mahru**. (277—8)

Izurjen, v slovenski in nemški pisavi vaju

koncipijent

so sprejme v odvetniški pisarni

Dr. Alojza Gregorič-a,
v Ptuij

(380—3)

Dorško olje

iz sale kitovih jeter,

iz *Borgena na Norveškem*;

rumeno 1 steklenica 60 kr.;
nepremočljivo brez okusa in duha 1 steklenica 80 kr.;

sè železnim jodrom 1 steklenica 1 gold.

Da se ponarejevanju izogne vtisneno bode moje ime na vsakej steklenici.

(53—31)

Gabriel Piccoli,

lekar, na dunajskej cesti v Ljubljani.

Nova slika.

Izšla je v Beču velika in umetniški izvedena slika

Srbski vojskovodje v srbsko-turškem ratu.

Milan M. Obrenović IV. Nikola I. Petrović Njeguš.

Generali: **M. G. Černjajev, Ranko Alimpić, Franjo Čah in Kosta S. Protić.** — Vojvode: **Petar Vukotić, Božo Petrović, Ilija Plamenac in Mašo Vrbica.** — Polkovniki: **Horvatović, Orešković, Ilija Čolak-Antić, Teša Nikolić, Valdemar Beker, Miloško Lešjanin.** — Podpolkovniki: **Sava Grujić, Vlajković, Kosta Bučević, Gruja Mišković.** — Major **Paja Putnik** in arhimandrit **N. Dučić.**

Slika ima 22 verno po fotografijah narejenih lik z grbom Srbije in Črne gore.

Sliko je litografiral **A. Šubert.**

Slika je 53 centimetrov visoka a 90 centimetrov široka.

Cena je sliki 1 gl. 20 kr.

Naročbine se pošiljajo na ovo adresu:

P. Janković, Wien, VIII., Piaristengasse Nr. 49.

Novci se pošiljajo v plačanem pismu, ali po poštnj napotnici; komur je lažje, naj na correspondenc-karti javi, pa se mu bo s povzetjem poslalo.

Prepodavci, koji za gotov novec naroče najmanje 10 komadov, dobivajo komad po 1 gld. in franco pošiljanje.

Cena ove velike in umetniško izvedene slike je tako majhena, da jo vsak kupiti more.

Brez ove slike naj ne bo nijedna obitelj, koja se interesuje za rat Srbije in Črne gore s turško carevino. (349—13)

Lekarna „pri sv. Leopoldu“ na Dunaji,

Stadt, Ecke der Planken- und Spiegelgasse,

FILIPA NEUBEINEA,

priporoča p. n. občinstvu celo vrsto pravih zdravilnih in toaletnih sredstev, ki so se vselej kot izvrstne iskazala in gotovo ozdravila. Tisoč sprical je o tem.

P. n. občinstvo se prosi, da samo one specialitete za prave sprejme, ki našo firmo nosijo.

Posladkorjene pile sv. Elizabete za čistenje krvi lahko odganjajo, čistijo kri, in niso škodljive; dobre posebno pri boleznih v spodnjih organih, simici, boleznih prsnih organov, kože in očij, otrok in žensk; odpravijo zapreje, pravi vir največ boleznij. Ta pila je najboljši in najcenejši izdelek te firme. 1 valar, 8 škatulje, s 120 pilami, stane 1 gl., posamezne škatuljice 15 kr.

Odlikovane so z jako častečim spricalom dvornega svetovalca prof. Pitha.

Beaume Girome, izvrstno zdravilo za ozeblino. 60 kr.

Dr. Callmanna lasno barvilo, popolnem ne-velemu lasu vsako barvo (črno, rujavno, rumeno) 3 gld.

Orientalni prah za dame, da koži gladkost, (belo ali roza) 1 gld. in 50 kr.

Elektro-motorični vratni trak, za težko zornajboljši uspeh 1 gld. 50 kr.

El Benito, edino dobro sredstvo proti izpadanju las in odpravljenju luskin 1 gld. 80 kr.

Kondensirano švicarsko mleko à 55 kr. Nestlejeva otročja moka à 90 kr. Dr. Goltjev ledilni prah à 84 kr. Popova anaterinova ustna voda à 1 gld. 40 kr. Liebigov mesni ekstrakt 1/8 funta 84 kr. Dr. Pfeffermannova zobna pasta à 1 gld. 25 kr. Poltova resedna pomada à 1 gld. 50 kr. Dr. Brownova pomada za obranjenje las à 2 gld., so vedno frišni v zalogi. Veliko skladišče parfimerij, mil, pomad itd. prvih pariških firm. Čokolade francoskega društva od 60 kr. do 3 gld. funt. Pravi ruski čaj à 1 gld. 1/4 funta. Skladišče vsakojakih instrumentov za zdravljenje, kakor samoklistiri, brizgalnice, bandaže, jako ceno. Velika zaloga zobnih krtacíc, smink, in drugih toaletnih rečij.

Priporočamo p. n. občinstvu zdravila v posladkorjeni oblici, kakor: kinin, kopaiva, doverski praški, železo, jetrno olje, bromkali, jodkali, rabarber, dvojno ogljenokisla soda, magnezija itd. po najnižji ceni.

Najznanejše specialitete farmacije in parfimerije Francoske, Angleške, Ameriske, Nemčije, Švice in Avstrije so pri nas vedno za dobiti.

(368—3)

■ Mi razpošiljamo ali proti gotovini ali poštnemu povzetju in pri en-gros nakupu dajemo velike rabate. ■